

AR FI TREBUIT SĂ FIE 10...

La început de septembrie 1998, apărea în peisajul revuistic transilvan o nouă publicație lunară, „Cetatea Culturală” – privită, de cei mai mulți, cu neîncredere, convinși că, la fel ca atâtea altele, ea va sucomba, fără îndoială, în scurt timp. Reținerea unora, în prima etapă cel puțin, era determinată de faptul că revista apărea cu finanțarea primăriei și a consiliului local. De aici, cauza și prilejul etichetărilor de tot felul, a atacurilor sau privirii de sus cu care ne-au gratulat mulți dintre neo-dogmaticii sfârșitului de veac și mileniu.

La lansarea revistei, un moment modest în cadrul manifestărilor de sărbătorire a poetului Negoită Irimie, unul dintre cei mai constanți colaboratori ai noștri, până la neașteptata lui dispariție, afirmam că ne dorim o publicație deschisă tuturor valorilor reale ale literaturii și culturii transilvane și naționale, că nu vom deveni ancillaria nici unei grupări politice, că singurul criteriu de selecție îl vor constitui valențele textului propriu-zis și nu statutul sau înregimentarea autorului lui, că vom evita bisericuțele, găștile sau celelalte grupări de tip mafiot atât de prezente în viața literar-artistică românească. Promiteam, tot atunci, că revista va fi deschisă deopotrivă literaturii universale contemporane.

Lună de lună, vreme de aproape șase ani, ne-am ținut de cuvânt, revista confirmând, cu fiecare nou număr, că nu ne interesează nici pseudo-disputele culturale ale epocii, nici tendințele, neo-staliniste, de demolare a literaturii pre-„revoluționare”, nici încercările desperade și absolut absurde ale unor noi comisari ai literaturii române de a impune noi ierarhii pe criterii discutabile, marginalizând, sau interzicând, ca în plin realism socialist, orice creator care a avut neșansa să se nască cu mai bine de 50 de ani în urmă, dar mai ales să deuteze și să publice înainte de 89 și care nu a acceptat compromisul moral al „năpârlirii” cerute de noii potențați ai culturii și literaturii naționale. Tot lună de lună am demonstrat că se poate face presă literară care să nu fie obedientă față de nici un trepăduș politic, fie el local fie de la nivel național.

Treptat, în pofida cabalei ce ordonase un fel de silențioasă stampă în privința aparițiilor revistei, sperând că, și în felul acesta, vor grăbi dispariția ei nu numai că am apărut, dar am început să fim apreciați pe plan național. Necazul adversarilor, vizibil în foarte numeroase ocazii, era determinat de faptul că, tot număr de număr, sporea interesul cititorilor față de revistă, creștea numărul colaboratorilor de prestigiu, între care s-au numărat poeți, scriitori, esești, filosofi, critici și istorici literari, academicieni și diplomați din circa 37 de țări ale lumii. Lor li s-au adăugat nume prestigioase ale vieții literare

naționale.

Revista „Cetatea Culturală” nu s-a cantonat niciodată în provincie și provincialism, ea fiind, de la primul ei număr, deschisă absolut tuturor scriitorilor și autorilor din întreaga țară. De fapt, din tot teritoriul locuit de români.

Am evitat cu obstinație orice coloratură politică sau ideologică și am reușit să evităm orice încercări, care nu au lipsit, de subordonare partinică.

După aproape șase ani, în războiul pornit împotriva fostului edil clujean, o clică de consilieri locali, dirijați de PSD, a decis încetarea apariției revistei, care nu se făcea vinovată de nimic și nici nu avea vreo legătură cu modul dezastruos și iresponsabil în care era, într-adevăr, condus, la acel moment, municipiul. Moștenitori, cel puțin în plan ideologic, al practicilor vechiului regim comunist, consilierii PSD, urmați, deopotrivă de cei ai UDMR, PNTCD, PD și PNL, au recurs la acest act odios de cenzură pentru a închide gura unui organ de presă literară, fără nici un amestec sau implicare în disputa politică. (Ce este foarte curios este faptul că așa zisa presă liberă, locală sau de la nivel național, nu a reacționat, cum s-ar fi impus de la sine, în fața acestei samavolnicii psd-iste. Mai mult, ea a tolerat acest act de cenzură, dovedind, și prin aceasta, pe de o parte, că este complet aservită potențailor politici și intereselor sau jocurilor lor, iar pe de altă parte că nu este deranjată de acest atac anti democratic, abuziv și imoral, la adresa unei publicații strict literare, neangajate și nesubordonate politic. Printr-o asemenea atitudine tolerantă față de cenzura politică, presa românească a dovedit că este încă departe de idealul slujirii democrației, asigurării libertății cuvântului și a plurității exprimării opiniilor în societatea românească!)

Urmare a intervenției grosolane și inadmisibile a clicii politice amintite, la sfârșitul anului 2002, finanțarea revistei a încetat complet și definitiv. Orice discuții, sau tentative de a purta discuții cu autorii unei astfel de decizii stupide, prima și singura, din câte știu, de după 1989, au rămas fără rezultat. Fără să o fi citit măcar, fără să cunoască în vreun fel conținutul sau orientarea revistei, consilierii amintiți au rămas neclintii în decizia lor.

Dispariția revistei, cum era și firesc, a generat, pe lângă păreri de rău, și discuții în diverse grupări literare, reacții ale unor personalități marcante.

În 2003, am asigurat, sporadic și nesistematic, apariția, într-o nouă serie, a câtorva numere ale revistei. Lipsa fondurilor, dar mai ales a timpului, m-a împiedicat să continui publicarea ei.

În 2006, grație sprijinului unor sponsori, modești, ca cifre de afaceri, ei înșiși hărțuiți mereu de o politică fiscală fătis ostilă inițiativei private, am reluat, într-un nou for-

mat și o altă serie, a III-a, publicarea, lună de lună, a revistei. Asta după ce, cererile de finanțare, două la număr, adresate noului edil șef al municipiului, au rămas nu fără rezoluție, ci fără absolut nici un răspuns. Dar și după ce am constatat că destinele repartizării resurselor de la bugetul local încăpuseră pe mâna unui veleitar minoritar, vizibil pornit să descurajeze și să submineze orice act de cultură autentic românească, care nu admitea nici un fel de compromisuri sau obediențe.

Au urmat, apoi, țepetele date de unii din lanțul local de vânzare a presei, fie prin neplata unor sume datorate, relativ mici, dar substanțiale pentru bugetul nostru sărac, fie prin împiedicarea punerii efectiv în vânzare a revistei (un astfel de vânzător de presă, și el minoritar, luni de zile ținea pachetele cu reviste complet nedesfăcute în depozit, returnându-ni-le inclusiv cu aceeași sfoară cu care le legasem!)

Nu ne-am lăsat, însă, nici descurajați, nici învinși. Apărem, în pofida oricăror greutăți, răutăți și dușmăanii, lună de lună, cu sumare bogate și variate și cu o sumă

de colaboratori, interni și de peste hotare, cu nimic mai prejos față de ai altor publicații.

Tocmai pentru că am suferit și suferim de pe urma cenzurii, fie ea doar financiară, noi suntem dușmanii cei mai fermi ai oricărei cenzuri. În sumarele numerelor noastre veți găsi colaboratori din toată țara, dar și din multe țări ale lumii. Stau în pagină, alături, nume consacrate, dar și tineri în curs de afirmare, unii chiar debutanți.

În această lună septembrie, ar fi trebuit să sărbătorim zece ani de la apariția primului număr al revistei. Marcăm această aniversare, cu regretul că ea nu înseamnă și zece ani de apariție neîntreruptă. Vina nu ne aparține, însă.

Aș dori, în acest moment cvasi-aniversar, să adresez mulțumirile mele de suflet colaboratorilor apropiați, tuturor colaboratorilor și susținătorilor din întreaga țară și de peste hotare, dar mai ales sponsorilor, pentru sprijinul acordat la realizarea acestei publicații. Îi asigurăm pe toți că ambiția noastră a fost și va rămâne doar slujirea literaturii și culturii naționale.